

Sygn. akt I C 2112/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Marek Jasiński
-----------------	-----------------------

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2022 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) Company z siedzibą w D. (Irlandia)

o zapłatę

I. zasądza od (...) Company z siedzibą w D. (Irlandia) na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 641,58 zł (sześćset czterdzieści jeden złotych, pięćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 504 zł (pięćset cztery złote) od dnia 31 lipca 2020 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) Company z siedzibą w D. (Irlandia) na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 387 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 2112/20

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym 3 sierpnia 2020 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Company z siedzibą w D. (Irlandia) kwoty 641,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 lipca 2020 r. do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że nabył od B. R. i F. R. wierzytelność przysługującą im w stosunku do pozwanego, z którym zawarli oni umowę przewozu lotniczego na trasie G. (...) – E. (EDI). Przewóz miał nastąpić w dniu 7 kwietnia 2020 r., jednak został odwołany. Powód dochodzi więc zwrotu pełnego kosztu za bilety.

Nakazem zapłaty wydanym dnia 26 listopada 2020 r. w postępowaniu upominawczym Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o odrzucenie pozwu z uwagi na brak jurysdykcji sądu polskiego, a w przypadku nieuwzględnienia tegoż wniosku, o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając sprzeciw strona pozwana podniosła, że roszczenie jest niezasadne, albowiem zbycie wierzytelności objętej pozwem, z uwagi na jej charakter, jest wyłączone na podstawie przepisów o zadośćuczynieniu, w związku z czym w realiach rozpoznawanej sprawy nie doszło do skutecznego zawarcia umowy cesji wierzytelności.

Postanowieniem wydanym w dniu 13 sierpnia 2021 r. tut. Sąd odmówił odrzucenia pozwu w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. R. i F. R. zawarli z pozwanym umowę przewozu lotniczego na lot, który miał odbyć się 7 kwietnia 2020 r. na trasie G. – E.. Koszt biletów wyniósł 641,58 zł. Z uwagi na epidemię koronawirusa lot został odwołany.

/okoliczności bezsporne, nadto dowód: elektroniczny bilet – k. 14-16/

W dniu 23 lipca 2020 r. B. R. i F. R. zawarli z powodem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę powierniczego przelewu wierzytelności z tytułu naruszenia warunków umowy przewozu lotniczego, na mocy której powierniczo przenieśli na powoda wierzytelność o zapłatę odszkodowania wraz z zaległymi odsetkami w związku z lotem, który miał odbyć się w dniu 7 kwietnia 2020 r. oraz w dniu 21 kwietnia 2020 r.

/dowody: umowy powierniczego przelewu wierzytelności - k. 8-11v/

W dniu 23 lipca 2020 r. powód wezwał pozwanego do zwrotu kwoty 641,58 zł stanowiącej wartość biletu za loty (...) oraz (...), które następnie zostały odwołane - zakreślając termin 7 dni na spełnienia przedmiotowego świadczenia.

/dowód: wezwanie do zapłaty - k. 17/

Wezwanie to pozostało bezskuteczne.

/okoliczności bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów złożonych do akt sprawy, których autentyczność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości oraz na podstawie twierdzeń przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez strony, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. Pozostałe przedłożone przez strony dowody Sąd pominął, jako zbędne dla wydania rozstrzygnięcia.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strony łączyła umowa przewozu (art. 774 k.c.), do której w okolicznościach niniejszej sprawy zastosowanie znajdują również przepisy ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. - Prawo lotnicze (tekst jedn.: Dz. U. z 2020r., poz. 284 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. UE.L.2004.46.1)

Stosownie do art. 8 ust. 1 lit. a) powołanego ostatnio aktu prawnego, pasażerowie, których lot został odwołany mają prawo do zwrotu w terminie 7 dni pełnego kosztu biletu po cenie za jaką został kupiony, za część lub części nie odbytej podróży oraz za część lub części już odbyte, jeżeli lot nie służy już dłużej jakimkolwiek celowi związanemu z pierwotnym planem podróży.

Co istotne, w sprzeciwie od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany nie kwestionował ani faktu odwołania lotu w dniu 7 kwietnia 2020 r. jak i 21 kwietnia 2020 r., ani faktu nabycia przez B. R. i F. R. biletów na te loty, ani ceny przedmiotowych biletów, ani odwołania lotów, ani też wreszcie w ogóle swej odpowiedzialności wynikającej z niewykonania umowy przewozu. Podniósł jedynie zarzut braku legitymacji czynnej

powoda oraz wskazał, że w związku z nabyciem przysługującego pasażerowi roszczenia przez spółkę windykacyjną, straciło ono swój konsumencki charakter i nie powinno w ogóle stanowić przedmiotu cesji wierzytelności.

Powołana umowa przewozu została zawarta z konsumentem, który następnie w] drodze przelewu przeniósł swoje roszczenia na rzecz powodowej spółki. Wierzytelność przysługująca konsumentowi mogła stanowić przedmiot umowy cesji zawartej z powodową spółką, co potwierdził w szczególności Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 kwietnia 2018 r., III CZP 114/17 (OSNC 2019/3/26), stwierdzając przy tym słusznie, iż fakt, że wierzytelność wynika z umowy z udziałem konsumenta, nie powoduje, że jest niezbywalna oraz że brak jest podstaw pozwalających na wnioskowanie o wyłączeniu dopuszczalności zbycia jej na rzecz podmiotu mającego status przedsiębiorcy.

Zaakcentowania przy tym wymaga, iż w odpowiedzi na sprzeciw (pismo procesowe datowane na 6 maja 2021 r. – k. 45-46v) powód wyjaśnił, iż jego legitymacja do występowania w niniejszej sprawie wynika z dokonania na jego rzecz przez B. R. i F. R. powierniczego przelewu wierzytelności. Wprawdzie w prawie w polskim brak jest uregulowań normujących w sposób szczególny cesję powierniczą, to jednak nie sposób pomijać, iż konstrukcja przelewu powierniczego przeniesienia wierzytelności w celu jej ściągnięcia polega na tym, że wierzyciel na podstawie stosunku wewnętrznego z inną osobą, zamiast udzielenia jej pełnomocnictwa, przelewa wierzytelność na zleceniobiorcę (cesjonariusza), który zobowiązuje się ściągnąć wierzytelność od dłużnika i wydać wierzycielowi uzyskane świadczenie, zaś w następstwie takiej umowy zleceniobiorca staje się nabywcą wierzytelności, która z prawnego punktu widzenia wchodzi do jego majątku, wychodząc jednocześnie z majątku cedenta, cesjonariusz działa wprawdzie w imieniu własnym, ale z gospodarczego punktu widzenia, na rachunek zleceniodawcy (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 21 października 1999 r., I CKN 111/99, PSNC 2000/4/82).

Wskazania nadto wymaga, iż na złożonej przy pozwie umowie przelewu wierzytelności widnieje wyraźny podpis B. R. i F. R., reprezentującym także małoletniego D. R.. Zauważyć nadto należy, iż cesja może być zawarta co do zasady w dowolnej formie, w tym nawet w sposób dorozumiany. Z umowy przelewu powinno wynikać przy tym przede wszystkim to, jakie są jej strony i jakiej wierzytelności umowa ta dotyczy. Powołana umowa warunki te spełnia. Co do zarzucanego braku podpisu przedstawiciela powódki pod umową przelewu wierzytelności, wskazania wymaga, iż w świetle wytoczenia powództwa o wynikające z niej wierzytelności i dysponowania tym dokumentem przez stronę powodową, nie budzi wątpliwości, iż powodowa spółka zawarła przedmiotową umowę.

W kontekście przedstawienia przez powoda dowodów w sposób wystarczający wykazujących fakt dokonania cesji wierzytelności przejęto, iż to na stronie pozwanej spoczywa ciężar dowodu w zakresie wykazania okoliczności przeciwnych. Przewoźnik lotniczy w ramach niniejszego postępowania nie zgłosił jakichkolwiek wniosków dowodowych mających na celu wykazanie, iż do przeniesienia wierzytelności na rzecz powoda nie doszło i w tym zakresie ponosi on niekorzystne dla siebie konsekwencje procesowe. Dodatkowo należy również wskazać, iż o fakcie zawarcia przez pasażera umowy cesji świadczy posiadanie przez powoda kompletu dokumentacji dotyczącej odwołanego lotu.

Roszczenie o zasądzenie odsetek znajdowało oparcie w treści art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia chociażby nie poniósł żadnej szkody oraz bez względu na to, czy opóźnienie to było następstwem okoliczności, za które zobowiązany do spełnienia świadczenia odpowiada. Powód wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 23 lipca 2020 r. wysłanym drogą elektroniczną, co oznacza, że zakreślony powołanym wezwaniem termin siedmiodniowy upłynął z końcem dnia 30 lipca 2020 r. Powodowi przysługują zatem odsetek od podlegającego zasądzeniu na jego rzecz świadczenia głównego za okres czasu zapoczątkowany datą 31 lipca 2020 r., przy czym są to odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 2 zd. 1 k.c. w zw. z art. 509 § 2 k.c.).

W tym stanie rzeczy, działając na podstawie art. 8 ust. 1 lit. a) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 w zw. z art. 509 § 1 k.c.

- co do świadczenia głównego - w zw. z art. 481 § 1 i § 2 zd. 1 k.c. w zw. z art. 509 § 2 k.c. - co do odsetek - orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W punkcie drugim sentencji Sąd orzekł zaś o kosztach postępowania, obciążając nimi stronę pozwaną w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. jako stronę przegrywającą postępowanie w całości. Na zasądzone koszty składała się: opłata od pozwu – 100 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika pozwanego w kwocie 270 zł, powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Wskazać należy, iż Sąd nie znalazł podstaw do nieobciążania pozwanego kosztami procesu. Zasada odpowiedzialności za wynik procesu została ustalona jako reguła, która została uzupełniona przez ustawodawcę zasadami kompensacji, słuszności i zawinienia. Oparcie rozstrzygnięcia o kosztach procesu na jednej z uzupełniających zasad orzekania o kosztach, powinno być poprzedzone stwierdzeniem, że sytuacja zaistniała w sprawie wskazuje na celowość wyłączenia normy ogólnej, podyktowanego przewidzianymi w nich względami. Możliwość obciążenia strony przegrywającej jedynie częścią kosztów albo nieobciążenia jej w ogóle tymi kosztami, uzależniona jest, stosownie do art. 102 k.p.c., od wyłonienia się w sprawie wypadków szczególnie uzasadnionych, wskazujących że ponoszenie kosztów pozostawało w sprzeczności z powszechnym odczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 k.p.c. - od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi. Zasada wyrażona w art. 102 k.p.c. ma charakter szczególny i stanowi wyjątek od reguły przewidującej, że to strona przegrywająca proces ponosi odpowiedzialność wobec przeciwnika procesowego za koszty postępowania. Ocena, czy zachodzą przesłanki do skorzystania z wyjątku statuowanego w tym przepisie, jest dokonywana każdorazowo przez Sąd. Z tych względów samo powoływanie się przez pozwanego na trudną sytuację związaną z pandemią (...) 19 nie jest wystarczające do zakwalifikowania niniejszego przypadku do "szczególnie uzasadnionych" na gruncie art. 102 k.p.c.

Sygn. akt I C 2112/20

ZARZĄDZENIE

Dnia 25 sierpnia 2022 r.

1. (...)
2. (...) M. J., (...) A. L. (...)
3. (...)
4. (...)

Sędzia Marek Jasiński